

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobců:

a) X
bytem X

b) X
bytem tamtéž

oba zastoupeni advokátem JUDr. Martinem Köhlerem
sídlem Vysoká 149/4, Liberec

proti

žalovanému:

Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec

za účasti osob na řízení zúčastněných: I) X
sídlem X

II) X
sídlem X

III) X
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2021, sp. zn. X

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 8. 11. 2021, sp. zn. X, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 18 729 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Martina Köhlera.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobci se podanou žalobou domáhají zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo na podkladě odvolání podaného osobou zúčastněnou II a společného odvolání dalších odvolatelů X staršího, X mladšího a X změněno územní rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru stavebního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „stavební úřad“), ze dne 5. 2. 2021, č. j. X, X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo vyhověno žádosti žalobců o povolení umístění stavebního záměru „Vilové domy Liberec, Liberec VIII-Dolní Hanychov, Ještědská“, jehož podstatou je umístění tří viladomů na specifikovaných pozemcích v libereckém Dolním Hanychově, včetně zpevněných ploch a napojení na infrastrukturu. Žalovaným provedená změna územního rozhodnutí spočívala v tom, že žádost žalobců byla v odvolacím řízení zamítnuta.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že vzhledem k datu podání žádosti o vydání územního rozhodnutí (žádost podána dne 27. 12. 2017) probíhá řízení v režimu stavebního zákona účinného do 31. 12. 2017. Záměr vybudování viladomů je dle územního plánu města Liberec situován do ploch bydlení čistého, kde lze vybudovat viladomy, jak je územní plán definuje. Dle územního plánu se viladomem rozumí vícebytový dům s výškou do 3 NP s využitelným podkrovím a poměrem stran maximálně 1 ku 1,2. Architektonickým pojetím odpovídá rodinné vile. Dle žalovaného splňuje každý se tří umístěných viladomů regulativ výšky i regulativ poměru stran, správní orgán I. stupně se však podrobně nezabýval další podmínkou, zda viladomy svým architektonickým pojetím odpovídají rodinné vile. Žalovaný zdůraznil nutnost konzistentního rozhodování, načež obsáhle citoval z rozhodnutí a závazného stanoviska vydaných žalovaným v rámci odlišných řízení, kde bylo shledáno, že tam řešené záměry viladomů nejsou v souladu s libereckým územním plánem. Žalovaný vykládá pojem viladům shodně jako v minulosti.
3. Dle žalovaného stavební úřad pochybil, když předmětný záměr posuzoval ve vztahu k širšímu urbanistickému uspořádání okolí, než kterému odpovídá daný blok stávající zástavby (převážně rodinných domů) ohraničený nejbližšími ulicemi. Záměr svým architektonickým a celkovým pojetím neodpovídá rodinné vile, kde se individualita, resp. exkluzivita značí převážně zachováním značného soukromí a přilehlou zelenou plochou

s funkcí zahrady. Přibližuje se naopak spíše bytovým domům, které jsou územním plánem v plochách bydlení čistého vyloučeny. Nejedná se o stavbu souladnou s charakterem daného území, s cíli a úkoly územního plánování a platným územním plánem, resp. jím vymezenou definicí pojmu viladům.

4. Nad rámec uvedených důvodů žalovaný stavebnímu úřadu vytkl nesprávné označení stavebních pozemků v prvostupňovém rozhodnutí a dále poukázal na to, že stavební úřad opomněl za účastníci řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona vzít paní X. Na jednom z pozemků dotčených zamýšlenou stavbou se navíc dle katastru nemovitostí nachází stavba altánu, která by mohla bránit umístění nově navrhované stavby. V souladu se zásadou procesní ekonomie tedy žalovaný přistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí. Takovýto postup dle žalovaného sice porušuje princip dvojinstančnosti, nicméně správní orgány jsou k takovému postupu vedeny správní judikaturou, k čemuž žalovaný citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 76/2007-48, jehož závěry považoval za aplikovatelné také v řešené věci. Samotná dvojinstančnost není podmínkou spravedlivého procesu. Překážku bránící vyhovění žádosti žadatelů by nebylo možno v dalším průběhu řízení nijak překonat. Navazující postup by i v takovém případě musel vést k zamítnutí žádosti, žalovaný proto volí postup vyhovující zásadě rychlosti a procesní ekonomie. Žalobcům nic nebrání podat novou žádost s upraveným projektem.

II. Žaloba

5. Žalobci v podané žalobě uvedli, že umístění stavby je v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací a vyhovuje obecným požadavkům na výstavbu. Žalobci obsáhle citovali rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2010, č. j. 7 As 76/2010-91, jenž se zabýval pojmem viladům v kontextu územního plánu města Liberec vtěleného do obecně závazné vyhlášky Statutárního města Liberec č. 2/2002. Žalobci konstatovali, že předmětná stavba má být umístěna v ploše bydlení čistého, v souladu s žalovaným citoval relevantní pasáže územního plánu regulující podmíněnou přípustnost viladůmů v takové ploše. Uvedli, že stavební záměr žalobců splňuje regulativ výšky maximálně do 3 NP i regulativ poměru stran 1 ku 1,2. Dle žalobců z jimi citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu plyne, že stavební záměr odpovídá architektonickým pojetím rodinné vile, pokud odpovídá regulativům na poměr stran a počet podlaží. Jiné regulativy nebyly územním plánem stanoveny, navrhovaná stavba tedy odpovídá rodinné vile ve smyslu územního plánu města Liberec.
6. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, že by žalovaný shledal jakýkoli nedostatek v architektonickém prvku navrhované stavby, např. ve tvaru střechy apod. Závěr, že navrhovaná stavba svým architektonickým pojetím neodpovídá rodinné vile, kde se individualita, resp. exkluzivita značí převážně zachováním značného soukromí a přilehlou zelenou plochou s rekreační funkcí zahrady, je nepřípustně extenzivním výkladem pojmu „architektonické pojetí rodinné vily“. Žalovaný takto překročil zákonem stanovené meze správního uvážení. Žalovanému nepřísluší polemizovat s urbanistickou koncepcí stanovenou v územním plánu.
7. Žalobci dále namítli procesní pochybení žalovaného, který změnil prvostupňové rozhodnutí, aniž by za tímto účelem provedl v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnil nezbytné podklady. K tomu mělo dojít zejména za situace, kdy sám žalovaný konstatoval, že ve vztahu k bloku okolní zástavby mělo být stavebním úřadem provedeno posouzení

urbanistických a architektonických hodnot, resp. charakteru dotčeného území. V závěru žaloby žalobci namítli, že žalovaný byl sice oprávněn dospět v odvolacím řízení k odlišným závěrům, než správní orgán I. stupně, v takovém případě však byl povinen účastníky řízení upozornit na možný odlišný právní náhled a dát jim možnost se k novému náhledu vyjádřit, pokud by pro ně mohlo být nové posouzení překvapivé. K tomu žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, a uvedli, že žalovaným takto upozornění nebyli a možnost vyjádřit se nedostali.

8. V doplnění žaloby ze dne 21. 1. 2022 podaném ve lhůtě pro podání žaloby žalobci nad rámec uvedeného zdůraznili, že pojem viladům je v části 3.2.2. přílohy územního plánu města Liberec přímo definován, což brání tomu, aby byl v aplikační praxi jakkoli interpretován. Dle územního plánu lze použití výkladu připustit pouze v případě pojmů územním plánem nedefinovaných. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pojem „viladům“ nepřipustně interpretoval. Územní plán rovněž definuje pojem „charakter stavby“, jímž se rozumí základní stavební a hmotové ukazatele, zejména výška, poměr stran, typ střechy apod., přičemž navrhovaná stavba odpovídá základním a hmotovým ukazatelům rodinné vily. Nové právní posouzení provedené žalovaným v odvolacím řízení bylo pro žalobce nepředvídatelné jak s ohledem na dosavadní průběh řízení, tak s ohledem na množství jiných kladně vyřízených žádosti o umístění obdobných i větších staveb v Liberci. Žalovaný také porušil základní zásady správního řízení dle § 2 až § 8 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítl. Odkázal přitom na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že podstatou sporu je odlišení charakteru viladomu a bytového domu. Předmětný záměr v návaznosti na definici viladomu uvedenou v územním plánu splňuje podmínky výšky a poměru stran, nesplňuje však podmínku, aby svým charakterem odpovídal rodinné vile, a nemá využitelné podkrovy. Charakter neodpovídající rodinné vile je zřejmý na první pohled z výkresů, které jsou součástí projektové dokumentace. Stavba se ničím neliší od bytových domů, které jsou přípustné pouze v plochách bydlení městského. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2010, č. j. 7 As 76/2010-91, žalobci dezinterpretují, když důvodem zamítnutí žádosti žalobců nebyl počet bytů v domech, jak tomu bylo v případě řešeném Nejvyšším správním soudem. Ten naopak nevyslovil, že jedinými podmínkami, které je nutno dodržet, aby stavba mohla být považována za viladům, je stanovený poměr stran a podlažnost. Má-li být dle Nejvyššího správního soudu stavební záměr viladomem, musí mít alespoň přibližně charakter rovněž často vícebytových vil z konce 19. a začátku 20. století, které se vyskytují v široké oblasti Liberce.
10. Závěr žalobců, že záměr automaticky odpovídá rodinné vile, pokud splňuje kritérium podlažnosti a poměru stran, je účelový a rozporný s textem územního plánu. Žalovaný nepřekročil správní uvážení, pokud posoudil územním plánem zakotvenou podmínku, že viladům architektonickým pojetím odpovídá rodinné vile. Neuchopitelná je námitka, že žalovaný polemizuje s urbanistickou koncepcí stanovenou v územním plánu. Žalobci tím pouze vyslovují nesouhlas s posouzením souladu stavby s územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování. Tento soulad je správní orgán povinen posoudit, architektonicko-urbanistické hledisko je hodnoceno právě v souvislosti s posuzováním záměru z hlediska cílů a úkolů územního plánování. Žádost žalobců však byla zamítnuta pro přímý rozpor s územním plánem.

11. K námitce nedoplnění dokazování a podkladů žalovaný uvádí, že jde o neuchopitelné tvrzení. Žalobci neuvedli žádnou skutečnost, která by v rozporu s § 3 správního řádu nebyla dostatečně prokázána. K argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, žalovaný uvedl, že žalobci byli řádně seznámeni s podklady rozhodnutí písemností doručenou jejich zástupci dne 2. 10. 2021. Uvedený rozsudek směřuje proti žalobcům, neboť z něj plyne preference změny prvostupňového rozhodnutí před jeho zrušením. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti navíc nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté, proto je tato otázka pouze akademická, neboť žalobci mohou teoreticky podat tutéž žádost znovu.
12. V doplnění žaloby žalobci zaměňují výklad pojmu „viladům“ a jeho aplikaci na konkrétní případ. Správnímu orgánu nelze upřít možnost jeho úvahy nad řešením konkrétní věci. Tvrzení o překvapivosti napadeného rozhodnutí je pouze obstrukční taktikou. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 211/2017-47, žalovaný uvedl, že žalobci vznášejí pouze obecná tvrzení o porušení právních předpisů bez toho, aby uvedli konkrétní zásah do svých hmotných práv a způsob, jakým k nezákonným pochybením žalovaného došlo.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
14. Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že dne 27. 12. 2017 podali žalobci u Magistrátu města Liberec, jako stavebního úřadu, žádost o vydání územního rozhodnutí k záměru „Vilové domy, Ještědská ul., Dolní Hanychov, Liberec“. Po doplnění podkladů k žádosti stavební úřad v září 2020 oznámil zahájení územního řízení a dne 5. 2. 2021 vydal územní rozhodnutí, jímž vyhověl žádosti žalobců a vypořádal v řízení podané námitky účastníků. Na podkladě odvolání podaného osobou zúčastněnou II a společného odvolání J. Ch. staršího, J. Ch. mladšího a T. V. přezkoumal prvostupňové územní rozhodnutí žalovaný v napadeném rozhodnutí. Před jeho vydáním žalovaný neprováděl dokazování. S ohledem na to, že po podání odvolání zaslalo několik účastníků svá vyjádření, žalovaný výzvou ze dne 29. 9. 2021 vyzval účastníky řízení k seznámení s podklady rozhodnutí, načež dne 8. 11. 2021 přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí.
15. Soud považuje za vhodné nejprve vypořádat námitky procesního charakteru, z nichž jednu shledává důvodnou. Žalobci k ní případně poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34 (judikatura správních soudů dostupná na www.nssoud.cz), v jehož právní větě se uvádí: „Zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu] je až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu], je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit (§ 6 odst. 2 správního řádu). Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce

odlišně než správní orgán prvního stupně. I zde ovšem musí účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení mohlo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé.“

16. V daném případě byli žalobci se svou žádostí o vydání územního rozhodnutí v prvostupňovém řízení úspěšní. Až do vydání napadeného rozhodnutí tedy nestáli proti jakémukoli závěru orgánů veřejné správy, vůči němuž by měli důvod a možnost se vymezit. Pokud byli s pro ně nepříznivým stanoviskem žalovaného seznámeni teprve v rámci napadeného rozhodnutí, stalo se tak pozdě. Napadené rozhodnutí, proti němuž již nebyl přípustný řádný opravný prostředek, muselo být pro žalobce skutečně překvapivé, což zakládá jeho vadu způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se nemýlí, když uvádí, že změnové rozhodnutí odvolacího orgánu má být preferováno před rozhodnutím zrušujícím, je však třeba se vyvarovat překvapivosti změnového rozhodnutí. Toho lze jednoduše docílit předchozím upozorněním na možný odlišný náhled a ponecháním možnosti k vyjádření, jak je pregnantně popsáno ve výše označeném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.
17. Argument žalovaného, že žalobci mohou podat tutéž žádost znovu, a docílit tedy jejího projednání v novém řízení, neubírá ničeho na vadnosti procesního postupu v nyní přezkoumávaném řízení. Pro posouzení řešené otázky je rovněž irelevantní, že žalobci byli před vydáním rozhodnutí vyzváni k seznámení s podklady. Takovou výzvu nelze ztotožňovat s předestřením možného odchylného názoru žalovaného na řešení věci. Žalovaný by k výzvě k seznámení s podklady patrně přistoupil, i kdyby prvostupňové rozhodnutí potvrzoval, neboť jejím účelem je před rozhodnutím poskytnout účastníkům prostor k seznámení s obsahem spisu, nikoli seznámit účastníky s odlišným náhledem odvolacího orgánu, k němuž by se účastníci mohli adekvátně vyjadřovat. Procesní postup žalovaného byl tedy v naznačeném směru nesprávný, a námitka žalobců je proto důvodná.
18. Naopak za nedůvodnou soud považuje procesní námitku neprovedení dokazování v odvolacím řízení. Žalovaný vyšel v napadeném rozhodnutí z toho, že za účelem řádné úvahy o umístění řešeného záměru je třeba posoudit okolní blok stávající zástavby, k čemuž žalovaný sám přistoupil. Je pravdou, že žalovaný v této souvislosti do spisu nedoplnil např. mapové podklady, z nichž by povaha okolní zástavby plynula. Soud však konstatuje, že takové podklady jsou součástí projektové dokumentace s přílohami, která byla přiložena k žádosti žalobců, a je tedy součástí správního spisu opatřeného již správním orgánem I. stupně. Za tohoto stavu soud nepovažuje za potřebné, aby žalovaný v odvolacím řízení opatroval nové podklady, nebo zvlášť prováděl důkaz projektovou dokumentací, která je součástí samotné žádosti o územní rozhodnutí.
19. Téma procesních otázek soud nad rámec žalobních bodů uzavírá pozastavením nad postupem žalovaného, který přímo v napadeném rozhodnutí uvedl, že v řízení identifikoval opomenutou účastnici, na což dále procesně nereagoval, prvostupňové rozhodnutí z tohoto důvodu nezrušil, naopak v jejím opomíjení sám pokračoval. Soud proto připomíná, že řízení je třeba vést se všemi jeho účastníky.
20. Pokud jde o vlastní posouzení souladnosti záměru žalobců s územním plánem města Liberce z roku 2002, tedy o naplnění definice viladomu dle zmíněného územního plánu, tato otázka ve vztahu k dalšímu řízení poněkud ztrácí na významu. Soudu je známo, že v únoru 2022 byl zastupitelstvem města Liberec schválen nový územní plán, který navíc neobsahuje ani obdobnou definici viladomu, ba dokonce s pojmem viladům vůbec

nepracuje. V dalším průběhu správního řízení přitom bude relevantní právě posouzení souladnosti záměru s novým územním plánem, nikoli s územním plánem předchozím (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2006, č. j. 30 Ca 24/2005-36, publ. ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 904/2006).

21. S přihlédnutím k uvedenému soud pouze ve stručnosti konstatuje, že ani dle jeho přesvědčení záměr žalobců nevyhovuje pojmu viladům, jak jeho definici dle předchozího územního plánu oba účastníci shodně citovali. Žalovaný vystavěl svůj závěr na nedostatečném důrazu na individuální bydlení a chybějící zahradě, jejíž existenci a podobu soud na rozdíl od žalobců považuje za součást architektonického pojetí viladomu, která v řešené věci skutečně nedošla naplnění. Na druhé straně je třeba připustit, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze považovat za propracované. Žalovaný zde citoval své závěry ohledně jiných viladomů včetně toho, že viladům musí mít využitelné podkroví. Tuto argumentaci však podrobněji nerozvedl a na skutečnost, že záměr žalobců nemá využitelné podkroví, dále poukázal až ve vyjádření k žalobě.
22. Pokud jde o oběma účastníky zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2010, č. j. 7 As 76/2010-91, z něj především plyne, že je třeba respektovat obsah územního plánu bez vybočení mimo jeho rámec. Soud nepřisvědčuje žalobcům, že je-li naplněn regulativ poměru stran a podlažnosti, záměr automaticky odpovídá architektonickým pojetím rodinné vile. Takový závěr z posledně označeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu neplyne, naopak je dezinterpretací územního plánu, neboť v takovém případě by v územním plánu uvedená věta „architektonickým pojetím odpovídá rodinné vile“ zcela pozbyla významu. Z textu územního plánu je zřejmé, že tato věta zde byla zachycena jako jedna z podmínek stojící vedle dalších v definici uvedených samostatných podmínek, jejichž kumulativní naplnění je vyžadováno pro naplnění pojmu viladům ze strany konkrétního posuzovaného záměru. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku zabývajícím se pojmem viladům navíc hovořil o domech spíše čtvercového půdorysu, což záměr žalobců rovněž nesplňuje. Tímto směrem se však výklad žalovaného neubíral.
23. Soud k dalším žalobním námitkám dodává, že definice viladomu v územním plánu nutně podléhá interpretaci správního orgánu, který ji „uvádí v život“ cestou aplikační praxe. Psané pravidlo nelze aplikovat bez jeho předchozí interpretace, tedy myšlenkového procesu poznání a pochopení pravidla. Žalovaný naopak nevybočil z mezí správního uvážení, neboť při posouzení souladnosti řešeného záměru s územním plánem na využití institutu správního uvážení vůbec nedošlo. Poukázali-li žalobci na to, že územní plán definuje pojem „charakter stavby“, soud uvádí, že tento pojem není součástí definice viladomu a nelze jej bez dalšího ztotožňovat s architektonickým pojetím. Námitka porušení zásad správního řízení byla uplatněna zcela obecně, soud shledal pouze konkrétní pochybení žalovaného ve shora popsaném rozsahu.

V. Závěrečné posouzení a náklady řízení

24. Vzhledem k uvedenému soud zrušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.

25. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byli žalobci úspěšní, proto jim soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
26. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem dvou žalobců za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků v celkové výši 6 000 Kč, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby učiněné jako společné úkony při zastupování dvou žalobců v celkové výši 9920 Kč [2 x 2 úkony právní služby po 3 100 Kč snížené o 20 % dle § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu; žalobu a její doplnění považuje soud za jeden úkon právní služby], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu) a 21% DPH z odměny a náhrad advokáta ve výši 2 209 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 18 729 Kč.
27. Protože osobám zúčastněným na řízení soud neuložil v řízení žádné povinnosti a současně neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, vyslovil v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., že se osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 25. října 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu